

[Dorte Bennedsen]

Dohrmann, som dog altså afviste lovforslaget, end med andre ordførere – og jeg gik ud fra, at det var SF's ordfører og mig selv – som dog immervæk havde sagt positive ting om forslaget, og når hr. Sønderby havde svært ved at blive enig med os, så var det, fordi det var meget restriktivt, det, vi sagde.

Jeg vil gerne sige, at de ting, som jeg nævne- de vedrørende arealstørrelserne og dette ikke at få store, sammenhængende landbrugsarealer, som helt bryder med marskstrukturen, rent faktisk er et ønske, der er opstået hos lokale folk i Højer Kommune, som godt kan se, at hvis vi skal have noget, der heder marsk, så kan det ikke nytte noget, at vi har disse enormt store sammenhængende arealer. Så var Skov- og Naturstyrelsens forslag fra september et væsentlig mere konstruktivt forslag.

Leif Hermann (SF):

Det var ikke overraskende, at ministeren bekræftede, at der var uoverensstemmelse mellem arealopgivelserne på side 33 i bemærkningerne og så kortbilagene, men jeg må indrømme, at jeg ligesom fru Dorte Bennedsen blev noget rystet, da ministeren opgjorde differencen for Rudbøl Kog for så vidt angår arealerne i om- drift.

Den 22. juli skriver Nordslesvigs Fælleslandboforening til Skov- og Naturstyrelsen og for- langer omdriftsarealerne i Rudbøl Kog hævet fra 45 pct., altså 205 ha, til 70 pct. Og nu kommer ministeren og fortæller, at det er ikke 70 pct., det er 89 pct. Ministeren siger, Tøndermarsken skal bevares, og der har ikke været enighed om omfanget og nødvendigheden af bevaringsforanstaltningerne, men så vil jeg gerne spørge ministeren: Hvorfor skal det absolut være landbrugets egne krav, lovforslaget overtrumfer?

Dernæst – men det er noget, vi kan undersøge nærmere i udvalgsarbejdet – havde det oprindelige kortbilag til lovudkastet af 20. september jo en ganske anden fordeling af omdriftsarealerne i Ny Frederikskog. Nu har man, og det fremgår også af lovforslagets bemærkninger, lavet det på en anden måde, fordi jordfordelingen ville være upraktisk.

Vi står altså her med et område, som jeg i mit første indlæg karakteriserede som vel det eneste danske naturområde, der har fået så mange karakteristika hæftet på sig med hensyn til na-

turbeskyttelse, Ramsarområde, nationalt biologisk interesseområde osv. Er det det, at jordfordelingen er upraktisk, der gør, at man siger: Så fraviger vi et helhedssyn på naturen, så fraviger vi de biologiske spredningsvejsmuligheder og laver det sådan, som Fælleslandboforeningen ville det i det kortbilag, der blev fremsendt med skrivelsen af 22. juli, og som identisk og komplet uændret er overført til lovforslagets kortbilag?

Jeg synes, ministeren skylder os en bedre forklaring på, hvad det i grunden er, der er sket, end blot den, at vi har brug for landmændene. Det er der ikke nogen af os der er i tvivl om, hvis marsklandet skal bevares, sådan som vi ønsker det.

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Det er til fru Dorte Bennedsen. Jeg vil da meget gerne have, fru Dorte Bennedsen – og det håber jeg da også at udvalgsarbejdet vil vise – at vi kan blive enige om et fælles oplæg til en bevaringsplan for Tøndermarsken.

Hr. Dohrmann kritiserede noget af det, jeg sagde, og det har fru Dorte Bennedsen også gjort senere, men et opklaringsarbejde i udvalget kan vel løse nogle af disse problemer, og det kunne endda være, at udvalget skulle prøve at tage derned. Så kunne det måske være, man fik lidt mere forstand på problemerne. Nu er det ikke blevet rejst i dag, men sidst vi drøftede spørgsmålet, påstod man jo, at der stod grave- maskiner osv. dernede. Jeg tror, at man ville have godt af at komme ned og møde de mennesker, der bor dernede, dem, der har levet der generation efter generation.

Når fru Dorte Bennedsen sagde, at en del af tankerne var opstået i Højer Kommune, så passer det i hvert fald ikke helt, for Højer Kommunes afvisning af forslaget pegede netop på arealproblemerne.

Jeg ved også, at der stadig væk er nogle problemer med hegningen. Dem pegede jeg ikke på. Jeg mener egentlig, at ministeren har fundet en kombination, så hegningsproblematikken er klaret.

Jeg tror også, at det vil være en fordel, hvis man får noget jordfordeling dernede. Nu bliver behovet ikke så stort, men der bliver behov for, at det offentlige kommer til at eje de områder, der ikke må omdrives, så landmændene, som